

hendes Glæde. Ellers er der ingen, der giver sig synderlig af med hende; netop derved bevares den Barnlighed og Uskyld, der forbavser Aurora, men den er blandet med dyb Sørgmodighed; man føler, at hun har lidt meget i de 16—17 Aar, hun har levet.

Saa kom der en Dag — og Solen skinnede den Dag, bemærker Marian udtrykkelig med resigneret Forundring — da Moderen var bleven mere end sædvanlig haardt mishandlet af Faderen og i et Slags Raseri gjorde Forsøg paa at sælge den neppe voksne Datter til en fordrukken Spuire. Marian havde ingen klar Forestilling om den Fare, der truede hende, men flygtede i Rædsel og blev funden besvimet paa Landevejen og bragt paa et Hospital, hvor hun ligger syg længe, men for øvrigt er lykkelig ved den Ro og Orden, der omgiver hende.

„Hun ønskede' kun, naar hun et Øjeblik
blev sig en Smule klarere bevidst,
at maatte blive endnu mere syg,
hvis Sygdom gjorde Mennesker saa milde
og alt saa tyst, saa roligt, hvilefuldt,
thi nu forstod hun, hvad hun havde hørt,
at Sygdom ender mangan Gang i Himlen
i udsigelig Lyksalighed.“ —

Dagen før hun som helbredet skal forlade Hospitalet, kommer Romney der. Han taler med dem alle: „mætter de blege, sukkende Munde med Trøst“, for ham klager hun sin Nød, at hun ikke tør vende tilbage til Moderen og ingen anden har at ty til: hun tror neppe, at Gud, der dog tænker paa alle forladte, har Tanke for hende.

„Stakkels Barn“.

Han sagde det med en saadan kærlig Medynk,
det lindrede' mer end hendes egne Taarer.
„Jeg indser, den, en Moder har forraadt,
kan miste Troen paa Guds Kærlighed,
dog han er bedre end Alverdens Mødre,
og hvor hans Børn end gaar, kan dog de holde
ved Fligen af hans hvide Klædebon,
saa grib den, og i Fald du endnu sørger,
græd Sorgen ud der, hvor Johannes laa,
han, som vor Herre Jesus elskede højest.“

Han trøstede hende med milde Ord, som hun husker hvert eneste, fordi de altid siden kom frem i Tvivl og tunge Øjeblikke og lyste trø-